

Molim vas onu neku tamo pticu

Dolazi u knjižnicu osmašica šireći oko sebe miris mamina parfema. Bočicu je dobrano ispraznila, mama će se nemilo iznenaditi kad je onako olakšalu podigne i spozna kakva je oseka u njoj nastupila.

- Dobar dan, kako ste? Joj, moram posuditi lektiru, ovaj, ma znate, onu neku pticu? Joj, možete li mi dati bez iskaznice, jako mi je hitno?
- Koju pticu, Iva? - pravim se blesava jer znam ja što ona treba, umah mi je jasno.
- Ma, joj, onu neku što onako nekako leti, pa onda...
- Trebaš Galeba Jonathana Livingstona, zar ne?
- Joj, da, tako nekako. Ma znate, ja sam vam u sasvim drugom filmu, ta lektira, to mi je ... tako...
- A kad imate sat lektire?
- Uf, danas peti sat. Joj, molim vas, molim vas, dajte mi knjigu, dobit ću kulju.
- Dobro – rekoh - dat ću ti knjigu. Ali kad ćeš je, zaboga, pročitati?
- Imam slobodan četvrti sat, ma ja vam to brzo...
- A napisati, mislim, moraš nešto i napisati?
- To vam ja usput. Ide to meni. Samo, molim vas...

Vidim, dijete je u nevolji i dam knjigu bez iskaznice (pravila su tu da se krše), a pitanja ne postavljam previše, da joj se, nedajbože, ne zamjeri knjižnica pa je počne zaobilaziti u široku luku.

- Joj, hvala vam, hvala vam, super ste, šesti sat vam vratim...

I tako odjuri Iva ostavljajući za sobom trag parfema kojemu ne znam ime, a svakako nije kakav ja dobijem za rođendan, dakle jedanput godišnje, ako...

Prođe šesti sat, nema Ive. Prođe i dan, prođe drugi, treći... Znam, pojavit će se Iva u najboljem slučaju dan prije lektire, tinejdžerski razbacana na sve strane i tinejdžerski samodovoljna s onim divnim osjećajem da će osvojiti svijet koji samo čeka da otkrije nju ... svijet u kojem tamo neke ptice zarobljene u knjigama i nisu previše važne. Kad dođe, blago ću je prekoriti, ali neću propovijedati previše.

Kako sam i predvidjela, dogodilo se. U srednjem bi me vijeku skurili na lomači kao vješticu, a sada mogu slobodno reći da znam nanjušiti buduće događaje, i to nazivamo samo dobrom intuicijom.

Dolazi, dakle, Iva. Donosi knjigu, odmiče zlatni pramen što joj pada preko lica, sva ja *cool, super, OK*, i, što još? Evo, ponestalo mi riječi iz bogata tinejdžerskog rječnika pa je ne znam dobro opisati.

- Dobar dan, kako ste? Znate, ona je knjiga baš dobra. Šteta što je nisam stigla pročitati cijelu, ali baš je dobra, onako, nekako cool.
- Šteta - rekoh. - A imala si vremena, zadržala si je mjesec dana, mogla si je pročitati.
- Mislite poslije lektire?!

- Pa, mislim, da.
- A, ma ne. Onda više nije dla. Pa nisam više morala. Nego, imate li onu knjigu kad se tip napije pa vidi duha, mislim, neko drvo?
- Brezu?
- Aha, joj, super. Sutra je lektira. A koliko ima stranica?
- Ovisi o izdanju. Evo, ova je SysPrintova izvrsna, ima...
- Auuu, imate nešto tanje?
- Imam, ali ista je količina teksta. Sve ovisi o veličini sl...
- Moooolim vas, ovu tanku.
- Iva, u ovoj novoj knjizi imaš upute na rubnicama i ...

Ne sluša me Iva. Uzima tanku, ofucanu, išaranu knjigu koja bi u nekim normalnijim uvjetima već trebala biti u otpisu pod stavkom oštećeno. Prelistava, broji stranice.

- A, super. Tu ima još priča. Ja moram pročitati samo ovu Brezu. Baš vam hvala.
 - Želiš li možda još nešto, mislim u slobodnom izboru?
 - Moooolim? Aaaa, neee. Sad ću samo ovu. Odmah je vratim.
- Znam kako će to *odmah* biti, ali nije važno. Draga je i uvijek mi kaže: *Dobar dan, kako ste?* Možda jednom pročita Galeba Jonathana Livingstona do kraja. Možda i zavoli čitanje. Dolazi u knjižnicu. Posuđuje lektiru... Želim joj da osvoji taj svijet koji je čeka.

Odlazi Iva ostavljajući trag novoga mirisa koji je upravo *in*, a ja se ne usudim pitati koji je to, jer, valjda znam. Pa knjižničari bi trebali biti upućeni u sve, inače ne vrijedi ona: „Pitajte knjižničara!“

Moram obići parfumerije, nema mi druge!

Vesna Šredl